

Çiğdem

Külâhı

AHMET BÜKE

5. BASKI

♥ can
çağdaş

AHMET BÜKE
ÇİĞDEM
KÜLAHI

Can Çağdaş

Çiğdem Külahı, Ahmet Buke

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

5. basım: Şubat 2022, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3540-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750735400

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AHMET BÜKE
ÇİĞDEM
KÜLAHI

ÖYKÜ

♥can

Ahmet Bke'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kumrunun Gördüğü, 2010

İzmir Postası'nın Adamları, 2010

Alın Mavide, 2010

Ekmek ve Zeytin, 2011

Cazibe İstasyonu, 2012

Yüklük, 2014

Varamayan, 2019

Deli İbram Divanı, 2021

AHMET BÜKE, 1970'te Manisa'nın Gördes ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Gördes'te, liseyi İzmir Atatürk Lisesi'nde bitirdi. Bir süre ODTÜ Jeoloji Mühendisliği'nde okudu. 1997'de Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Öyküleri *E, Adam Öykü, Ünlem, Patika, İmge Öyküler, Özgür Edebiyat, Eşik Cini, Notos Öykü, yenyazı, ğ, Sus, Har* gibi edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2004'te *İzmir Postası'nın Adamları'nı*, 2006'da *Çiğdem Külâhı'nı*, 2008'de *Alnı Mavide'yi*, 2010'da *Kumrunun Gördüğü'nü* (2011 Sait Faik Hikâye Armağanı), 2011'de *Ekmek ve Zeytin'i*, 2012'de *Cazibe İstasyonu'nı* yayımladı.

Beşeri Kantini'ne

İçindekiler

Elmadaki Kurt	13
Haftaya Pırasalı Börek... ..	19
“Züleyha Geç Kalma Ha!”	25
Artık Kim Gider Teraviye	30
Sır	33
Tanrı Matematik Sever	37
Tanaba, Tanaba Entububa	42
Dünyanın Kiri... ..	45
Zaman Kırığı	50
“Gene Gelirim...”	62
Yağmur Klarnet Sesinin Ardından Geldi	66
“Şahane, Pek Şahane...”	69
Reşat Abi, Bekle Beni Biraz	75
Dert mi Yanar, Eski Nalınlar mı?	80
“Hüso, Seni Sordu Son Nefesinde”	83
Léo Ferré Sokağı	86
Düşüş	98
Ellerimizi Yıkayıp Uyuduk, Herkes Gibi... ..	102
“Salla Bayrağı Düşman Üstüne...”	105
Bizi Ne Anlatır?	112

Göl/ge	115
Ekasire Lokması	120
Bulanık Bir Şehir	124
Delilik Şeylerim	129
Tuzdan Gelen Adam	132

ELMADAKİ KURT

Güneş otobüsün geleceği yöne doğru devrilirken ağaçların uzun gölgeleri ayakuçlarımıza erişmişti. Duraktaki eski tahta sırada oturuyorduk. Ben ve Seyhan. Uzun boynundan ince omuzlarına akan saçlarının altından gelen kokuyu duyuyordum.

“Sigara versene.”

Elim ayaklarımın arasında duran sırt çantasının gözüne gitti. Siyah düğmeyi çözerken durdum.

“Olmaz. Sigara içmemelisin artık.”

Gülümsemiş olmalıyım. Parmaklarıyla ağzını kapatıp kahkahasını tuttu.

“Ah bu annem. O söyledi, değil mi?”

Üstüne oturan krem rengi tişörtünün sıyrıldığı açıklığa baktık beraber. Ne düşündüğümü hemen anladı.

“Daha iki aylık yahu.”

Ayaklarımı toparlayıp dizlerinin üzerine uzandım. Kulağım karnında. “Keşke gitmesem,” diye düşündüm.

“Kalsaydın yanımızda daha.”

Önümüzde, yazın belki de son güneşiyle yıkanan asfalta baktım. Anayola çıkan yokuşun başında annem elinde küçük filesiyle göründü.

“Sana kurabiye yapacaktı. Yine son dakikaya bıraktı. Bu kadın hiç değişmeyecek.”

Bir çift eşekarısı sarı zehirli renkleriyle başımızın üstünde döndü. Yarım bıraktıkları dairelerini terk edip du-
rağın beton gözlerinden birinin içinde arka arkaya kay-
boldular.

“O kızı seviyor musun gerçekten?”

“Kimi?”

“Annem birlikte çektiğiniz fotoğrafı gösterdi. Saat
Kulesi’nin önünde durmuşsunuz kol kola.”

Bir an aklımı toplayamadım.

“Neden bahsediyorsun sen? Annemde ne arıyor be-
nim fotoğraflarım?”

Sinirlendim biraz. Dizlerinin üzerinden kalkmak is-
tediysen de saçlarımı çekip izin vermedi.

“Canım yaz başında evini temizlemek için sana gel-
mişti ya. Orada görmüş. Beraber ders çalışıyormuşsunuz.
Kız kahve falan yapmış anneme.”

“Ha, hatırladım...”

Bu kez kalktım. Elim çantama uzandı. Canım felaket sigara istedi o an.

“Annemi bir daha eve sokmayacağım. Sen kalk fo-
toğraflarımı karıştır.”

Saçlarını toplarken kokusu yine üzerime abandı.

“Canım ne var bunda. Kadın mutlu olmanı istiyor.
Ama o kız biraz çirkin gibi geldi bana.”

Yüzüne bakıyorum. Kaşlarını yay gibi almış. Gözle-
rini kısıp aynen şimdi yaptığı gibi gülümsediğinde alnın-
daki yara izi daha bir belli oluyor. Annem o gün de kura-
biye yapmıştı galiba. Evet, kesinlikle, kokusunu bile ha-
tırlıyorum. Babamın deri bavulu bahçeye bakan pence-
renin pervazında ölü bir hayvan gibi uzanıyordu. Gelip
bizi öptü. Seyhan’ın çözülmüş saçlarını topladı, elini
avucuna alıp kokladı. Sonra kulağıma eğildi. Ne söyleye-
cekti acaba? Annem bize sırtını dönmüş elma rendeli-
yordu. Hırsla parçalanmış o etli meyvelerin kokusu mut-

fakla salonu ayıran sekinin üzenine dizili fesleğenlere karışıp havaya asılmıştı.

Babam bahçe kapısını kapatıp kayb olduğunda Seyhan avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Annem elma rendesine hâlâ devam ediyordu. Benimse avuçlarım tere batmıştı. Kalkıp ona sarılmak istedim. Ama ayak bileklerime beton dökülmüş gibiydi. Seyhan'ın çığlıkları camları titretiyordu. Annem omuzlarının bütün gücünü işine yıklmıştı. İçimden ellerimle kulaklarımı kapatmak geliyordu ama ıslaklık buna izin vermedi. Avuçlarımdan tiksiniyordum.

Annem aniden dönüp elindeki kırmızı rendeyi bize doğru fırlattı. Ağır çekimde havada taklalar atan rende yaklaşırken ansızın kararan bir bulutun üstüme çöktüğünü anımsıyorum.

Gözlerimi açtığımda Seyhan'la yan yana bahçedeki divanda uzanıyorduk. Elimi tutup alınaya götürdü. Başını çevreleyen beyaz sargı bezinin altından sarımsı dezenfekte lekeleri görünüyordu. Gözlerini kısıp güldü yine. Ona sarılıp ağladım. Yanımızda bir tabak kurabiye duruyordu. Elmalı kurabiyeler...

Annem sonunda yokuşta belirdi. Acele adımları yüzünden yüzü kızarmıştı. Soluk soluğa yanımıza geldi. Derin bir oh çekip aramıza oturdu.

“Kurabiyeleriniz de yetişti beyefendi.”

İçi peçeteyle dolu poşeti çantamın boş gözlerinden birine tıktırmaya çalışıyordu.

“Anne yahu, senden kurabiye isteyen oldu mu? Ne gerek vardı, son dakikada böyle koşturmaya falan.”

Seyhan gülümseyip parmaklarımın arasında bitmeye yüz tutmuş sigarayı aldı. Bileklerimde ince serinliği kaldı bir an. Annemin çatallı bakışları arasında birkaç nefes çekip önümüzdeki yola fırlattı izmariti.

Beraberce otobüsün geleceği yöne baktık. Tekir kedinin biri yolun ortasına kadar koştu. Durdu. Sonra tekrar gerisin geri kuyruğunu düşürüp yürüdü.

“Evden tam çıkarken Ferhat aradı. Seyhun’u uğurluyoruz, dedim. Birazdan seni almaya gelecek. Akşama misafirleriniz varmış.”

Seyhan konuşmadı. Elini karnında gezdirdi. Ardından kollarını kavuşturup parmaklarıyla alnındaki yara izine dokundu.

“Artık kendini yormasan iyi olur. Yardıma geleyim mi sana?”

“Yok istemem.”

Canının yine sigara istediğine adım gibi emindim. Annem olmasaydı son bir sigara daha içerdik.

Otobüsün geleceği yönden siyah bir araba belirdi. Ardından havalanan tozlarıyla son hız önümüze kadar geldi. Sert freniyle durdu. Yuvarlanan çakıl taşları yokuşun göbeğinden aşağıya doğru kayboldular. Arabanın yan kapılarında boydan boya yaldızlı “Akın Beyaz Eşya Limited Şirketi” yazısı güneşin altında parlıyordu.

Ferhat camı indirdi. Güneş gözlüğünü çıkartıp bize el salladı. Annem yerinden doğrulup “Merhaba evladım,” diye seslendi.

Seyhan’a döndüm. Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına attı. Küçük nokta kadar küpesi belirdi. Sarıldık. Parmakları yine ensemde gezindi. Saçlarımı çekti hafifçe.

“Gitmeseydin keşke. Doğumdan önce gelirsin değil mi?”

Başımı salladım. Arabaya doğru yürüdü. Ferhat’la annem karşılıklı el salladılar. Yoldaki çakıllar tekrar savruldu.

Annem ve ben. Şimdi yalnızdık. Durakta.

“Bir sigara versene.”

Paketi salladım. Dışarıya sarkan sigaralardan birini dudaklarıma sıkıştırıp çektim. Ötekini annem aldı. Yak-tım. Çakmağı kapatıp ona uzattım. Kendininkini yakma-dan önce bana baktı. Yeşil gözbebekleri nerdeyse çizgi kadar incelmışti. Birbirini sevemeyen insanların hareket-leriydi bunlar. Tıpkı yıllar önce Seyhan'la beraber uyudüğümüz odaya aniden dalışı gibi. Kalbi, şişmiş boyun damarlarında atıyordu sanki.

“Artık büyüdünüz. Odalarınızı ayırmak gerek,” de-mişti.

Bir öfke seli alıp atmıştı beni odadan. İlk defa çorap-larım, çamaşırlarım, duvardaki Galatasaray posterlerim ve ben Seyhan'dan ayrı bir dünyaya atılıyorduk. Arkada-ki karanlık oda hazırlandı. Yayıları gıcırdayan yatağa uzandığımda babamdan kalan son eşyayla –babam gittik-ten sonra hemen her şeyi yenilemişti annem–, sarkacı ölü bir yılan gibi kıvrılarak durmuş o büyük duvar saa-tiyle kalakalmıştım. Annem içimi okuyordu galiba. Ge-celeri kapım dışarıdan iki defa kilitlenirdi.

Gözleri benden uzaklaştı. Ayaklarının dibine düşen külüne baktı.

“Okul bu yıl bitiyor mu?”

“Bitecek gibi.”

“İlçeye dönmezsin herhalde. Yani yanımıza?”

“...”

“Hiç olmazsa daha sık gel. Yılda bir en azından.”

Yolun beklenen yönünden havalanan toz bulutu otobüse ait olmalıydı. Kalktım. Yola doğru döndüm.

“Kardeşinin doğumuna gel mutlaka.”

“Tamam.”

Havalı klaksonun geveze sesi karşı tepelerden yansı-yıp duruyordu. Yüzüm ağaçların arkasına doğru eğilen güneşle yıkanırken sırtım buz kesmişti.

Otobüs tıslayarak yanaştı. Çakılların şarkısı sustu.

Tam da o anda sırtımdaki çantaya annem soğuk bir pençe gibi asıldı. Nefesi kulağıma yaklaştı.

“Bu günahı daha ne kadar taşıyacaksın? Ondan vazgeç artık.”

İçeriye attım kendimi. Ensemde ağır bir kanama vardı. Otobüs hareket ederken elimi hızla çantaya atıp yan camlardan birini açtım. Elmalı kurabiyeleri annemin ayaklarının dibine fırlattım.

İçeriye dolan tozların arasında sallanarak yerime oturdum. Perdeyi çektim. Dışarıdan zeytin ağaçları, sü-rülmüş tarlalar, dikenli bahçeler ve telgraf direkleri akı-yordu. Bunları biliyordum. Gözyaşı dökmenin hiçbir faydası olmayacaktı bana, bunun da farkındaydım. Yine de yol boyunca arka odaya tıklan bir çocuk gibi hiç durmadan ağladım durdum.

3 Nisan 2005

Orada oturmuş her şeyi tersine çevirebilir miyim, diye düşünüyordum. Bu mümkün müydü? Altında çırpınan sava baktım. Dipteki midyelere, sağa sola kıvrılan yosunların arasında gizlenen küçük balıklara baktım. Çok çaresizdim üstünde. Yine de ayıpladım kendimi. İzmir çok büyük geldi bana. Sokaklarında kaybolurum, diye düşündüm. Dizlerin yandı. Eğilip denize dokunayım, dedim. Durdum. Bu şehir, parmaklarının ucunda sigara tutan bu sarı duman izi çok korkuttu beni.

Cığdem Külali, Ahmet Bülke'nin ikinci öykü kitabı. Kitapta yirmi beş kısa öykü yer alıyor. Bu öyküler, su yüzüne çıkmamış ama hep varlığı hissedilmiş acıların, isyanların, çevremizde olup bitenler karşısında duyulan öfkenin izini taşıyor. Ahmet Bülke kendine özgü dili ve duyarlı anlatımıyla okurunu daha ilk sayfalarda kendi ayrıksı dünyasına çekmeyi başarıyor.

#ege #acı #isyan #çaresizlik #sevmeç #hüzün #yalnızlık #kader
#cesaret

 CAN

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [v](#) | [canyayinlan](#)

byk0

ISBN - 978-975-07-3540-0

9 789750 735400